

Svatá Hora

1

2018

ročník
IV

Varhanice Marie Zahrádková • Putování po klášterech • Křížová cesta

Průvod s ratolestmi

Žehnání ratolestí o Květné neděli

Žehnání obnovené křížové cesty v parku

Obřady Zeleného čtvrtka

OBSAH

Úvodník

Mlčet, aby BŮH mohl mluvit **3**

Představujeme vám

Varhanici Marii Zahrádkovou **4**
Putování po klášterech redemptoristů **18**

Ze Svaté Hory

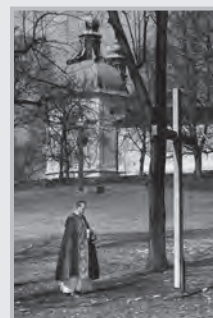
Varhanní půlhodinky **7**
Rekonstrukce kůru **11**
Svatohorský kostelník **12**
Jeníček HASSMANN **16**
Křížová cesta **23**
Návštěva z Nigérie **28**
Zprávy ze Svaté Hory **28**

Spiritualita

Kdo je Ježíš **24**
Křížová cesta **25**

Informace

Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu **8**
Exercicie, poutě **29**
Pravidelné bohoslužby, otevírací doba **30**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

P. David Horáček
žehná obnovenou
křížovou cestu
na Svaté Hoře

Časopis **Svatá Hora** • LV. ročník

„Y callingo para que hable Dios“ „Mlčet, aby BŮH mohl mluvit“

„Ježíš na nás stále čeká v tichu.“ To jsou slova nejen Matky Terezy. Je jen na nás, zda se otevřeme Jeho světlu, které k nám neustále proudí. Svět, ve kterém žijeme, je naplněn slovy, zvuky a jejich ozvěnami. Zaneprázdněnost a spěch nám brání ve výhledu na klidnější žití. Vnější svět se snaží o to, abychom nadobro ztratili klid a radost. Vstoupíme-li do ticha svého srdce, nitro začne mluvit vlastním jazykem. Objeví se v myslí to, co si člověk v sobě vystavěl jako babylónskou věž. Chceme-li se pohnout o krok vpřed, nezbyvá nám nic jiného, než odložit insignie své dominance, šaty iluzí, nadřazenosti a předsudků. Jen v klidu nalézáme své pravé Já, Boží jiskru v nás, která je v neustálé komunikaci s nebem. Mysl kritizující přitahuje kritiku. Mysl pokojná pokoj. Mysl láskyplná lásku. I našimi myšlenkami tvoříme svůj život. Dovolme, aby všechna naše rozhodnutí, úvahy, doporučení, povzbuzení, veškeré činy vycházely z onoho jediného tichého svatého místa v nás, kde vyvěrá pramen věčné lásky.

Čím více nás oslovuje Ježíšovo slovo, tím méně slov přichází na jazyk. Z hlučné myslí vychází většinou mnoho neuvážených činů. Čím klidnější je mysl, tím hodnotnější mohou být i činy. Kéž se neztotožňujeme s výsledky naší práce, neboť dobro nemůžeme sami o sobě konat, může být však skrze nás činěno Stvořitelem. Přeji nám všem, abychom ve svém nitru poznali sami sebe takové, jací doopravdy jsme, a tak se sjednocovali stále více s Kristem milujícím.

Text k zamyšlení od libanonského básníka Chalíla Gibrana:

„Váš bližní je vaše neznámé já, které se Vám zviditelňuje před očima. Jeho obličej se zrcadlí ve vašich tichých vodách, a když se do nich podíváte, spatříte svou vlastní tvář; když budete tiše naslouchat, uslyšíte, jak k vám mluví. Jeho slova budou tlukotem vašeho vlastního srdce.“

Marie Zahrádková

„Hudbu vnímám ne jako samozřejmost,

Vážení čtenáři,

v tomto ročníku vám opět přinášíme rozhovory se zajímavými osobnostmi. Jako první jsme oslovili novou svatohorskou varhanici Marii Zahradkovou. Tato skromná mladá umělkyně spolupracuje s předními českými orchestry a koncertuje doma i v zahraničí. Je vítězkou významných varhanních soutěží, v současné době končí svá studia v německém Stuttgartu.

Marie Zahradková

Kdo a kdy Tě přivedl k lásce k hudbě, byla jsi v tomto směru ovlivněna rodinou? Víš, že s talentem se člověk rodí, ale přesto...

Rodičům patří můj největší dík, že mě i mých pět sourozenců vedli k hudbě. Hráli jsme často dohromady písně a mnohé skladby, improvizovali podle chuti, chodili na koncerty. Náš domov byl hudbou prosycen, to byla velká radost.

Pro studium hudby jsem se z naší rodiny rozhodla jen já. Nebylo mým přáním udělat vysokou kariéru, jen jsem toužila v životě konat to, co mám opravdu ráda. Všechny školy, soutěže, koncerty, které jsem mohla absolvovat, mě krok po kroku směřovaly k vyššímu cíli. Po tvrdé dvouleté nemoci, kdy jsem nemohla hrát vůbec, jsem si ale teprve uvědomila hloubku toho, čím pro mne hudba opravdu je. Teprve když jsem ji ztratila, začala jsem ji vnímat jinak. Už ne jako samozřejmost, ale jako dar shůry.

Jaké školy jsi studovala?

Moje studium hudby začalo na konzervatoři v Českých Budějovicích na doporučení varhaníka Miroslava Pšeničky. Vystudovala jsem obor varhany u Miroslavy Svobodové a klavír u Dinary Suleymanové. Do školy jsem dojížděla tehdy 300 kilometrů z rodné Lomnice nad Popelkou. Budějovická konzervatoř mě přitahovala kromě jiného možností navštěvovat předměty spjaté s liturgickou praxí. Varhanní oddělení nabízelo gregoriánský chorál, improvizaci, liturgickou praxi, a tak jsem dala této škole přednost před pražskou konzervatoří, kde zaměření na církevní hudbu chybělo. Zájem o hru na varhany se stále stupňoval, proto jsem dále studovala na Akademii múzických umění u prof. Jaroslava Tůmy. Jeho

přístup k žákům se mi jevil jako svobodný, plný kreativity a inspiroval k dalším hudebním aktivitám. V té době začaly přicházet četné koncertní nabídky jak sólové, tak i koncerty s orchestry FOK, BERG, později s Concertem Köln atd. Další studijní kroky mě zavedly do Stuttgartu, kde studuji nyní pomagisterské studium Solistenklasse u prof. Jürgena Essla. Současně jsem vystudovala také obor cembalo u prof. Jörga Halubka. Pobyt v Německu mi pomohl zejména k poznání jiných pedagogických přístupů, k možnosti zahrát si na velmi vzácné nástroje. Cenné bylo také porozumět odlišnému chápání nejen hudby, ale i filo-

sofie života. Během studií a aktivních návštěv varhanních kurzů bylo pro mne nejvzácnější setkat se s řadou hudebních osobností.

Mohla bys porovnat studium ve Stuttgartu a v Praze - přístup profesorů, spolužáky, studentský život, publikum na koncertech, lidi ve městě, v zemi....?

To je velmi obsáhlá otázka, z odpovědi by vznikla celá kniha. Zkusím napsat jen několik postřehů. Varhanní oddělení ve Stuttgartu je cenné tím, že nabízí vynikající nástroje. Například skladby komponované v baroku v Itálii můžeme cvičit na typu nástroje, který byl tehdy k dispozici. Je tak daleko snazší porozumět hrané hudbě. Nástroj zvukově vede, je učitelem. Varhany vnímám jako živý organismus, se kterým je potřeba komunikovat jako s lidmi, zejména s láskou a s respektem. Ve Stuttgartu jsou nástroje, které jsem si popravdě zamilovala.

V Praze jsem si na akademii vážila svobodného přístupu prof. J. Tůmy i G. Mrázkové. Nevnímala jsem od žádného z profesorů nátlak. Mohla jsem tedy studovat podle svého tempa. Tehdy jsem navštívila téměř všechny zahraniční i místní kurzy, které nabízela jak hudební akademie ve Stuttgartu, tak v Praze. Bylo to velmi obohacující. Nad všechny informace, které jsem o hudbě mohla získat, mi ale byl vždy pocit radosti z hudby, pocit harmonie mezi studenty. Naopak kritiky a pomluvy ostatních mě tehdy zraňovaly. Záměrně neporovnávám školy a přístupy profesorů. Jsou pro mne jedinečné, zároveň velmi odlišné, a to mi pomohlo k promyšlení mého vlastního přístupu k hudbě a její interpretaci. V Čechách jsem při koncertech zažívala velkou srdečnost, citlivost, duchovní pochopení hrané hudby. V Německu bylo pro mne potěšující, že lidem jde o kvalitu hudby, nejen o zážitek z hudby.

Přeji si, aby v obou zemích u umělců ještě více vzkvétala touha po poznání hlubších sfér duchovních. V tomto máme ještě veliké nedostatky. Překvapilo mě, jak běžná je v současné hudbě touha po zhudebnění drastických scén. A že je to považováno za legitimní. Mám dojem, že nevytváří-li hudba něco krásného, je i nejprofesionálnější úroveň hráče ničím. Profesionalita má jít ruku v ruce s pokorou a odevzdání.

Mohla bys nám ve stručnosti popsat, jaký je Tvůj vztah k hudbě?

Hudba se pro mne stala nedílnou součástí života. Už od dětství jsem doma velmi ráda poslouchala skladby od baroka až po současnost. Co mi hudba přináší, nelze zcela slovy vyjádřit. Je pro mne cenná stejně jako ruce, oči nebo dech. Hudba žije ve mně, i když zrovna nehraje na žádný nástroj. Je pokrmem

ale jako dar shůry“

Za chórovými varhanami v bazilice

a radostí duše i těla. Fascinuje mě, že může sdílet to, co nás přesahuje. O štěstí, svobodě, trpělivosti, vděčnosti, radosti či smutku a bolesti lze slovy těžko něco vypovědět, hudba proudí do hloubi citů, i těch, o kterých jsme dlouho nevěděli, že je vůbec máme. Sdílujeme něco o nás. Leží za všemi pojmy, prostupuje k nejhlubším zákoutím našeho Bytí, k jádru. Líbí se mi, že hudba na rozdíl od vědeckých a filosofických knih může promlouvat jak k chudým, tak k bohatým, jak k dětem, tak ke starým lidem, jak k vzdělaným, tak k nevzdělaným, jak k umělcům, tak i k lidem, kteří o hudbě nic nevědí. To mě dojímá na hudbě nejvíce, že může propojovat lidi ze všech koutů světa. Pocit Jednoty, který někdy vnímám při poslechu či interpretaci hudby, je pro mne daleko víc než všechny první ceny ze soutěží. Úspěch může otevřít dveře k mnoha koncertním příležitostem, ale neměl by uzavřít dveře k vnímání hlubších hodnot života, naopak. Hudba je pro mne spojnicí mezi nebem a zemí, mezi duší a tělem, mezi hmotným a nehmotným.

Co vnímáš jako hlavní úkol varhaníka při doprovodu liturgie?

Za jeden z hlavních úkolů varhaníka při doprovodu liturgie považuji to, aby sjednotil písní, improvizací či skladbou celý lid a sdělil hudební formou totéž, co vyjadřují liturgické texty. Není to otázka toho, kolik lidí se ke zpěvu přidá a jak lid zpívá čistě. Mluvím spíše o sjednocení na vnitřní úrovni, na úrovni srdce. To ostatní se postupně téměř samo od sebe začne měnit. Úkolem varhaníka je vnímat celý prostor, být bdělý v dění liturgie. Jakoby nehrát jen sám za sebe, ale hudbou se stát, tedy nechat ji procházet skrze celou bytost. Stejně jako kněz daruje lidu při kázání slova, která léčí duši, tak i varhaník se má nechat použít k tomu, aby skrze hudbu mohlo docházet k uzdravení. To je mé nejnaternější přání...aby tomu tak bylo.

V čem spočívá rozdíl mezi liturgickou a koncertní praxí?

Hraní při liturgii se mi vždy jeví svobodnější. Varhaník není na pódiu, nečekává se od něho nějaký výkon. Hudba je součástí liturgie, není oddělena od celku. Na koncertě je hudebník umělcem, kterého poslouchá celý sál. Vystupování na pódiu přináší většinou určité napětí i u největších světových hudebníků. Při liturgii všichni varhaníci, kostelníci, kněží i lid zaměřují své oči, srdce, duši i mysl na Toho, díky kterému zde všichni můžeme být. A to je pro mne velmi krásný pocit. Jednotná myšlenka. Jednotný záměr. Při liturgii jsme všichni pro všechny.

Koncertní praxe mi pomáhá stále rozvíjet hráčské schopnosti. Otevírá možnosti poznání mnoha cenných nástrojů, studia skladeb s různým stylovým zaměřením. Když ustoupím o krok zpět od vnějších rozdílů mezi liturgickou a koncertní praxí, rozdíl se rozplývá.

Koncert se může stát tzv. „liturgií“, která sjednocuje publikum a umělce, pozvedá pak k vyšším cílům. Po propojení poctivé práce, profesionálního a po-

korného přístupu se liturgický hudební doprovod stává jakýmsi „koncertem“ pro duši. Vnímám blízkost liturgické i koncertní praxe.

Jak se Ti líbí na Svaté Hoře?

Na Svaté Hoře se mi velmi líbí. Vážím si zejména pěkných vztahů mezi zaměstnanci. Jsem vděčná za vzájemnou toleranci, vstřícnost a ohleduplnost. Práci zde mám ze srdce ráda. Stále více si uvědomuji, že je pro mne podstatné, s jakým záměrem liturgii doprovázím. Jediné, co nás přežije, je láska. Jediné, pro co se vyplatí něco konat, je láska. Nejde ani tak o to, kdo co ví a kdo co umí, ale o to, jak v sobě nechá působit světlo, které druhým může pomoci. Ono koná pak skrze nás, jsme-li mu otevřeni. Není k tomu potřeba speciálních obdivuhodných činů, ani nezáleží na množství toho, co vykonáme. Na úrovni duše neexistuje nikdo nadřazený ani podřízený. Aby Světlo námi mohlo procházet, potřebuje nejprve spálit vše, co nám brání v tom, abychom byli skutečně sami sebou. To může i bolet nebo přinést nepochopení ve společnosti. Není tak podstatné, kdo si o nás co myslí, ale zda konáme vůli Toho, který nás poslal a povolal na svou vinici. Konejme to, co nám sděluje srdce, to vede k pravdivosti a větší upřímnosti. Svatá Hora je vynikajícím prostředím pro takovou cestu.

Milá Maruško, moc děkujeme za Tvůj čas a přejeme Ti hodně radosti z hudby a Boží požehnání do všech Tvých dalších dnů.

S Marií Zahrádkovou hovořily Marie Štefaníková a Iva Dušková

VARHANNÍ PŮLHODINKY

Krátké varhanní koncerty neboli „půlhodinky“ jsou pravidelnou součástí hudebně kulturního dění ve významných evropských chrámech – katedrálách a bazilikách. Od letošního roku se k této tradici připojuje i bazilika svatohorská. V průběhu pěti měsíců vám nabídneme možnost více jak dvaceti krátkých nedělních hudebních zastavení, která můžete spojit třeba s příjemnou procházkou nebo odpolední kávou. Vašimi průvodci budou jak svatohorští varhaníci, tak i čeští a zahraniční renomovaní interpreti, kteří vystoupí jako hosté. Těšíme se na vaši návštěvu!

Pavel Šmolík, regenschori na Svaté Hoře

*Vstup pouze před začátkem koncertu!
Vstupné formou dobrovolného daru
pro potřeby hudby na Svaté Hoře
v libovolné výši.*

*Varhanní půlhodinka 10. 6. proběhne
výjimečně v 9.00 hodin!*

Aktuality na: www.svata-hora.cz

I. Michalovičová, P. Kujalová	6. 5.
Jaroslav Tůma	13. 5.
Jiřina Dvořáková	20. 5.
Jürgen Essl	27. 5.
Radek Rejšek	3. 6.
Jiřina Dvořáková	10. 6.
Jaroslav Tůma	17. 6.
Miroslav Pšenička	24. 6.
Jiřina Dvořáková	1. 7.
Pavel Šmolík	8. 7.
Marie Zahrádková	15. 7.
Pavel Šmolík	22. 7.
Pavel Šmolík	29. 7.
Pavel Šmolík	5. 8.
Veronika Hudobivnik	12. 8.
Marie Pochopová	19. 8.
Jaroslav Tůma	26. 8.
Jaroslav Tůma	2. 9.
M. Zahrádková, J. Essl	9. 9.
Přemysl Kšica	16. 9.
Jiřina Dvořáková	23. 9.
Radek Rejšek	30. 9.

Poutní cesta

z Březnice na Svatou Horu

Obnova Svatohorské poutní cesty v letech 2016 a 2017

V posledních letech došlo k celkové opravě pěti kapliček stojících u silnice z Březnice do Příbrami. První z nich se nachází na kopci nad Březnicí u sadu Višňovka a patří do katastru březnického, čtyři další spadají do katastru obce Chrást. Kapličky po staletí určovaly cestu svatohorským procesím směřujícím na Svatou Horu, a to nejen z Březnice, ale z míst vzdálenějších, někdy až z Bavorska.

Kostel sv. Ignáce z Loyoly
a sv. Františka Xaverského v Březnici

Stavební opravu kapličky na katastru březnickém financoval Nadační fond pro Březnici, opravu dalších čtyř kapliček uhradila obec Chrást. Celkem se do dnešní doby zachovalo osm kapliček. První se zobrazením Panny Marie Růžencové je u mostu přes Vlčavu vetknuta do zdi zámeckého parku. Autorkou obrazu z roku 2006 je Jarmila Macháčková. Druhá, zdobená keramickými reliéfy od Václava Fürsta, stojí těsně za Březnicí. Následuje pět nově opravených, poslední osmá stojí v TřebSKU.

Po dokončení stavebních oprav vyvstala otázka, zda by nemělo dojít i na obrazy, které kdysi zdobily všechny kapličky. Z nich se do současné doby nezachovalo vůbec nic. Byly namalovány přímo na omítce, která ovšem zcela opadala. O nějaké rekonstrukci původních obrazů se nemohlo uvažovat. Bylo třeba vytvořit obrazy zcela nové, avšak na původní téma.

Tohoto úkolu se ujal Nadační fond pro Březnici.

Bylo třeba najít umělce, jemuž by bylo možno dílo zadat. Sakrálním tématům se po výtvarné stránce věnuje málokdo, navíc výklenky kapliček, kam obrazy patří, jsou rozměrné, takže figury v nich musí být téměř v životní velikosti.

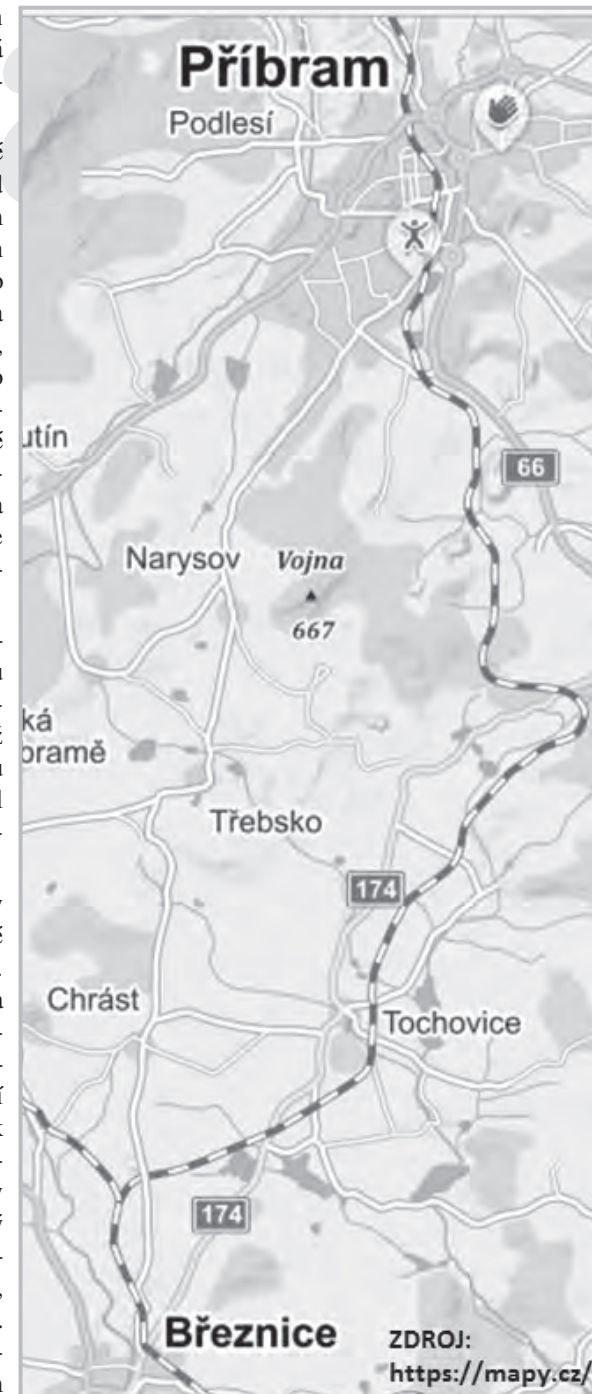
Nadační fond se v roce 2014 obrátil na výtvarníka Lubomíra Peška s nabídkou vytvořit pět obrazů na zadaná biblická témata. Nebyla k dispozici žádná

fotografická či jiná dokumentace, jen témata jednotlivých vyobrazení, která se stala jediným vodítkem pro výtvarné pojetí obrazů.

Na tomto místě je možná vhodné zmínit se o tom, že Nadační fond pro Březnici s Lubomírem Peškem již učinil dobrou zkušenost v letech předcházejících. Tehdy se jednalo o opravu rozměrného obrazu Ludvíka Kuby z počátku 20. století. Aby dílo, nesoucí název „Dvoreček“, mohlo být vystaveno v nově otevřené Galerii Ludvíka Kuby v bývalé jezuitské koleji, bylo zapotřebí věnovat mu odbornou péči. Ukázalo se totiž, že barva se z plátna odlupuje. Tohoto úkolu se Lubomír Pešek zhostil, máje restaurátorské zkušenosti již z doby dřívější.

Zadání namalovat obrazy pro svatohorské kapličky však bylo zcela novou výzvou, kterou v roce 2014 mistr Pešek statečně přijal. Na sklonku téhož roku vznikl obraz první, během roku 2015 zbylé čtyři. Tyto obrazy posvětil P. Metoděj Zdeněk Kozubík 11. června 2016.

Všechny kapličky jsou postaveny tak, že jejich výklenky jsou vhodné k umístění maleb na obou stranách. O tom, jaká vyobrazení mohla být na severní straně, se nepodařilo nic konkrétnějšího dohledat. Jako nejvhodnější řešení se jevílo, aby na severní straně výše zmíněných pěti kapliček byly umístěny obrazy světců významných pro českou zemi. Bezpochyby mezi ně patří patron země české svatý Václav, z historie jsou známí sv. Prokop a sv. Vojtěch, sv. Jan Nepomucký, nelze opomenout sv. Ludmilu a sv. Annu. Namalováním obrazů znázorňujících tyto svaté byl Nadačním

ZDROJ:
<https://mapy.cz/>

fondem pro Březnici opět pověřen Lubomír Pešek. Vytvořil stejnou technikou pět dalších vyobrazení, která jsou od června roku 2017 na svém místě.

Lubomír Pešek (ročník 1952) se profesionálně věnuje výtvarnému umění po celý svůj život. Kromě restaurování obrazů a plastik si pro svoji volnou tvorbu zvolil výrazové prostředky výtvarného umění abstraktního. Má za sebou řadu výstav a jeho díla jsou nejen v tuzemských sbírkách, ale také v zahraničí. Dlouhodobě se věnuje mezinárodnímu projektu Orbis Pictus: Evropa.

Nadační fond pro Březnici má za sebou téměř deset let práce věnované podpoře mikroregionu v oblasti kultury, ekologie, podnikání, školství, sportu, mládeže i seniorů. Díky pochopení mnoha dárců může každoročně uskutečňovat kolem deseti různých projektů zaměřených na výše uvedené oblasti. Obnova svatohorské poutní cesty je tedy jen jednou z mnoha realizací, k nimž došlo díky finančnímu příspěvku Nadačního fondu pro Březnici.

Sotva lze očekávat, že ještě někdy spatříme svatohorské procesí v té podobě, v níž ho ztvárnil počátkem minulého století Ludvík Kuba ve stejnojmenném obraze. Soubor kapliček je ozdobou našeho kraje, která zasluhuje, aby byla zachována i budoucím generacím.

MUDr. Jiří Beran

Zdroj: Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu

Vydal Nadační fond pro Březnici za finanční podpory obce Chrást jako druhé rozšířené vydání 2017 Ing. František Slaník, MUDr. Jiří Beran, Lubomír Pešek, JUDr. Václav Bílý, Miroslav Žák

Rekonstrukce kůru

Od května do října 2017 se řešily technické a administrativní záležitosti rekonstrukce lodžii a kůru v bazilice pro jejich instalaci. 1. listopadu začaly stavební práce kompletním vyklizením kůru – odklizení podlahy a násypu, obnažení na původní opěrnou konstrukci.

Byla vyvrtány díry pro uložení nosné nerezové konstrukce do obvodového zdiva (západní štítová zeď). Do Vánoc proběhla montáž této konstrukce, armování nové podlahy a její betonáž. Po Vánocích začalo ubourávání parapetu na lodžích a zajištění statických trhlin v místě špalet. Zároveň s tím probíhalo čištění a vysávání stropu nad kůrem. Od března se prováděla izolace stropu a stěn, nové palubkové stěny a podlahy na lodžích. Na kůru se připravovaly kotvy pro varhanní stroj na štítové zdi. Do Velikonoc byly přípravné práce pro instalaci varhan hotovy. Financování těchto prací bylo v režii Matice Svatohorské, která na ně obdržela sponzorský dar od jednoho dárce. Částka činila 2.603.868,- Kč.

Věra Langová

SVATOHORSKÝ KOSTELNÍK JENÍČEK HASSMANN

V sobotu 27. ledna zemřel dlouholetý svatohorský kostelník pan Jan Hassmann. V zaplněné bazilice se 3. února konal jeho pohřeb. Přinášíme vám slova P. Davida Horáčka, který zádušní mši celebroidal.

Četli jsme o údělu vítěze. Je to úděl toho, kdo po životě prožitém ve víře, naději a lásce prochází branou smrti, kdo vstoupí do nového způsobu existence. Četli jsme, že to co bylo, Boží mocí pomine. Pomine zármutek, bolest, pláč, námaha. Boží mocí pomine smrt a vítěz už nežítí po prameni spravedlnosti, lásky a pokoje. Protože je obdařen přebýváním v Boží blízkosti, v novém Jeruzalémě, jak jsme slyšeli, tedy tam, kde Bůh připravil skvělou hostinu, tedy tam, kde už je jenom to dobré, to krásné, kde je nekončící radost, štěstí a plnost života. V evangeliu jsme dostali ujištění, že Kristus Pán chce, abychom byli s ním tam, kde je on. Ve slávě nebeského Otce. A to by mělo probouzet a probouzí to naši víru, že tam dojdeme, že tam se sejdem. To by mělo probouzet a probouzí naši naději, že i když jako lidé nejsme ve všem dokonalí, máme šanci tam dojít.

Každý, kdo prochází branou smrti, nese s sebou celek své pozemské existence, se vším co prožil, vykonal, i se svými radostmi a bolestmi, se svým trápením a námahou. A tento celek života položí před Boha s nadějí na utišení a na proměnu v dobro a s nadějí na odměnu. U Boha dochází odměny všechno to, co na zemi člověk v dobrém vykonal i protřpěl, u Boha člověk dostává plnost života věčně šťastného, dostává plnost prožívání Božího synovství. Duše spravedlivých jsou v Boží ruce, to jsme četli a žít spravedlivě znamená přijmout svou úlohu na zemi, žít a konat v dobrotě a lásce.

V každém lidském životě jsou období krásná a radostná a období složitá až těžká, která změni barvy toho, co člověk prožívá. Úděl lidského života je ale údělem vítězným, to bychom měli mít stále na paměti. Ne vždy se však v životě dá říci, že se člověk cítí jako vítěz. I v životě pana Hassmanna přišly chvíle či období, kdy se cítil jinak než vítěz. Ale naděje, do níž se vkládá víra, a k tomu přidaná hodnota konkrétních skutků a projevů lásky, nás utvrzuje v tom, že Boží mocí může dojít k proměně všeho. A pan Hassmann žil vírou, žil nadějí a žil láskou. Věřil a doufal. A my věříme, že pokračuje v dialogu s Trojjediným Bohem, protože smrt tento dialog nemůže přerušit či ukončit.

Honza, tak jak jsme ho tady na Svaté Hoře znali, byl lidským i lidovým, byl mužem činným i obětavým. Byl společenským i zvědavým. Měl i své nedostatky a mouchy, ale kdo z nás je nemá? Při pohledu na jeho život

musím říct, že byl prostě dobrákem a srdečným mužem.

Byl takovou svéráznou postavou, která našla své místo ve službě tady v bazilice, když přestal jezdit s autobusem. Patřil sem. Jedna z křesťanských písní vyzývá, aby člověk přemýšlel, děkoval a sloužil. To mi na Honzíka pasuje.

Uměl přemýšlet a byl i zvědavým, ale zdravě zvědavým. Chtěl, aby všechno fungovalo tak, jak má. Chtěl, aby toto místo bylo místem bez vad a chyb a hodně si všímal, obcházel všechny kouty a zkoumal co se dá a jak se dá udělat. Jak řekla dnes ráno Věrka Langová, Honzíkova kolegyně kostelnice “pořád byl vidět, jak někde štrachá a něco dělá”. A tak jsme mohli sledovat, jak se zájmem pečuje o hodiny na věži (které teď stojí a my čekáme na hodináře, aby vyčistil a nastavil stroj a aby nás s tím strojem naučil - to pan Hassmann uměl), jak pečuje o tu plošinu tady v ambitech nebo jak se zajímá o opravy a úpravy třeba venkovního dřevěného oltáře a ambonu i o další drobné i větší opravy v areálu. Všude je vidět jeho stopa.

Jeho vizitkou byly vždy precizně vyčištěné kalichy, misky a svícny (v tom byl dokonalý), poctivě pečoval i o to kvítí v ambitech. A v té službě býval nejen vidět, ale i slyšet. Když přijeli poutníci, “všeho nechal hned tam spěchal” jak sám říkal a snažil se svým osobním přístupem o to, aby tady byli poutníci jako doma. Jednou jsem byl přítomen scéně, kdy Honza čistil kalichy. Měl nádhernou kostkatou zástěru až ke kotníkům, okolo sebe měl různé přípravky a nádoby a hadříky, prostě sakristie byla plná jeho úřadu a v tom se otevřely dveře a přišli poutníci. I v té zástěře vyskočil a se slovy “všeho nechám, hned tam spěchám” je vítal, jako staré známé. Uměl navodit opravdu dobrou atmosféru.

Občas i někoho usměrňoval, tak jako správný kostelník, zodpovídající za pořádek ve službě. Usměrňoval nejen muže, co nesundají v kostele čepici, návštěvníky se zvířaty nebo fotografující turisty, ale usměrňoval i ministranty nebo i nás, kněží. Prožíval s námi to, co se tu odehrávalo a vždy chtěl přispět svou trochou do mlýna.

Jako muž, který si prošel i těžkými zkouškami (víme, že zažil velmi bolestnou ztrátu syna) uměl být pořád chlapcem, prostě klukem a bývalo s ním i veselo. Vtipně komentoval i naše výkony u oltáře a my jsme za ním chodili nejen pro pobavení, ale i pro radu. Až do konce svých dní se zajímal o to, co se tady děje, co funguje a nefunguje (jako třeba ty hodiny) a všechny pozdravoval.

Když před několika lety onemocněl, dlouho se vyrovnával s tím, že už nemůže pracovat, že nemůže mezi lidmi a snažil se přijmout svou novou úlohu, protože do té doby byl zvyklý být hodně samostatným. On byl zvyklý na lidi, už jako bodrý autobusák, jak jsme ho znali, byl zvyklý být mezi lidmi. Zkouška nemoci, kterou procházel, ho učila novým věcem.

Není to tak dávno, co jsme tady při mši svaté děkovali za léta manželství. A je na místě, abych osobně poděkoval manželce, paní Jitce za to, jak při Honzovi stála, jak o něj pečovala a jak spolu po všech letech dokázali tvořit pouto soužití v nové situaci, v nové pozici. Pán Bůh zaplať, Jitko.

Jeníčku a teď se obracím k Tobě. Za věrné služby Ti patří velký dík. Byl jsi PAN kostelník. Za to, žeš byl nejen dobrým kolegou, ale byl jsi i kamarádem, za to, žeš byl manželem, tátou a dědou. Za to, co jsme s Tebou mohli projít a prožít, Pán Bůh Ti odplať.

Z kázání P. Davida Horáčka, CSsR

Dobře dojed'...

Kostelník je především člověk s hlubokou vírou, která mu byla dána darem. Umí vyslechnout, potěšit, přivítat poutníky. Sloužit Pánu se mu stává jakousi závislostí v dobrém slova smyslu snoubící se s jistou dávkou drzosti. Co na duši, to na jazyku, řekli bychom...

Láska k životu, k Bohu, s obrovskou úctou k Panně Marii. Pokorný služebník, děkující s věrným pohledem na kříž...

Honza Hassmann naprosto splňoval všechny tyto vlastnosti. Byl to Pan kostelník. Nesmírně miloval Svatou Horu. Byl obdařen nakažlivým humorem, kterým si s jistou dávkou tvrdohlavosti podmaňoval naše srdce a mohl by je mít ve svém erbu.

Civilním povoláním byl profesionálním řidičem. Vše, co mělo čtyři kola skvěle ovládal. Velmi rád cestoval. Při jeho návštěvě v Beskydech chtěl navštívit všechny vrcholy hor. I přes svou zdravotní indispozici došel pěšky k soše Radegasta na Pustevnách. A byl na to patřičně hrdý. Byl tak blíz k Bohu a všem se tím chlubil. Nepochlubil se však tím, že nedbal mých rad o neudržované stezce z Čeladné na Kněhyni a i přes mé námitky se na ni vydal. Na druhý den mi pak obšírně vyprávěl s duší chlapce, kterak byl statečný a vytrvalý... ale měl jsem tě poslechnout, zaznělo uznale...

Honzík hodně přemýšlel, ptal se a vše, co dělal, dělal poctivě. Snažil se pomoci. Měl zvláštní charisma, málokdo totiž umí přemluvit majitelku krámků, aby otevřela v krásném nedělním odpoledni, protože potřeboval koupit cukrátko pro svá vnoučata...

Dával nám rady, jak patřičně dobře vycídit kalichy a ve svém vyprávění to dokázal podat jako originální umění, které ovládá jen on. Měl pravdu. Pravidelně jsme byli ve spojení. Vyprávěl o Svaté Hoře, renovaci, o náročnosti prací a velkém nasazení všech, aby toto poutní místo nabylo krásy a sloužilo mnohým generacím po nás. Zajímal se o dění ve Frýdku, v Beskydech. Vzpomínám na krásné večery, které jsme proseděli s jeho manželkou Jitkou, kdy mi povídali o životě a jejich dětech. I o těžkém a komplikovaném průběhu nemoci, jež ho upoutala na nemocniční lůžko téměř rok a vysilující péči manželky, dětí, rodiny a lékařů svádějících každodenní boj o jeho život. V těchto náročných dnech nám byla velkou oporou modlitba a víra v milosrdenství.

3. února 2018 jsem splnila slib, který jsem Honzíkovi dala. Jeho poslední slova při vzájemném rozhovoru zněla...přijed'. Poklonila jsem se Panu kostelníkovi, jeho člověčenství, lásce k životu a umění milovat. Přišla jsem se hluboce sklonit Bohu a pokorně poděkovat, za to, že jsem Honzika poznala a s ním i přátele ze Svaté Hory. S Věruškou jsme plakaly, ale i se radovaly, neboť jsme věděly, že Honzík je už u Pána. Jako bychom slyšely jeho slova: „Jak to tady vedete?“ Vím, že Honza bude navždy v našich srdcích.

Mé poděkování patří i O. Davidu Horáčkovi, O. Janu Sokulskému, O. Mariuszovi Roszewskému a všem kněžím, redemptoristům, kteří mi umožnili sloužit Pánu a jejichž služba na vinici Páně není lehká.

Pavla Marie Kozlová

KŘÍŽOVÁ CESTA

V jarních měsících se dočkala **obnovy křížová cesta na Toufarově louce** ve svatohorském parku. Ztrouchnivělé kříže byly nahrazeny novými, dubovými. Dřevo bylo zakoupeno z daru, práce sponzor-sky provedla tesařská firma Tomáše Horáčka z Příbrami. Žehnání obnovené křížové cesty P. Davidem Horáčkem, CSsR, se konalo v neděli 25. března 2018 v 14.00 hodin.

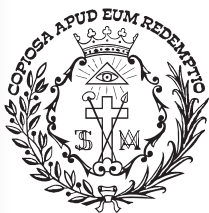
- I. Ach, jak hrozně pošetilým
jsem já byl,
když jsem hříchem Pána
k smrti odsoudil!
- II. Vzдорovitě odmítl jsem
jeho sladký kříž,
Ježíš, jak my Eucharistii,
vzal jeho tíž.
- III. Cesta hříchem děsně zá-
vratná je, smutný den.
Nedopuště, bych prvním
hříchem byl já překvapen!
- IV. Milosti jsem nikdy nepřijal
já zář,
i když měla Matky Boží
něžnou tvář.

- V. Prchl jsem vždy pla-
še, chmurně před
knězem,
ač by uzdravil mne
jeho štoly lem.
- VI. Je to vůbec možno,
Bože, Bože můj?
Byl čas, kdy z mé
duše zmizel obraz
tvůj!
- VII. Láska odpouští a plá-
če nade hříchem
mým.
Pane, zachraň před
druhým mne pádem
vědomým!
- VIII. Žádáš něco? – Zbyly
mi jen slzy mé.
Já je mísím ke krupě-
jím krve tvé.
- IX. Milost zmarněná je
měrou velkých hří-
chů mých.
Uchovej mne od tře-
tího pádu zoufalých!
- X. Bůh se skryl. Než
Člověk bolu zůstá-
vá...
Kriste, k Tobě spěchá
chudá duše má.
- XI. Také vášně mají ost-
ny své a kříž.
S nimi jdou též jistě
Kalvarii blíž.

- XII. Vášní kříž je jak ten,
na němž skoncal Pán,
jenže po levici jeho
zakopán.
- XIII. Kříž zde končí, svato-
stánku taj se začíná;
u tvých nohou kleká
v modlitbách svých
duše má.
- XIV. Srdce lidské hluboké
je, hlubší nežli zem;
Dobrý Ježíši, vždy
sladce odpočívej
v něm.

*Podle francouzských vzorů F. X. Juránek S. J.
(vybráno z: Posel B. Srdce Páně, ročník IV. 1938)*

Congregatio Sanctissimi Redemptoris (CSsR), Kongregace nejsvětějšího Vykupitele – redemptoristé

Redemptoristé tvoří **řeholní společenství**. Název pochází z latinského slova **Redemptor – Vykupitel**. Existence a poslání redemptoristů jsou úzce spjaty s osobou Ježíše Krista, Vykupitele, s jeho posláním spásy a vykoupení světa. Život a činnost společenství jsou formovány především evangeliem, řeholními konstitucemi a řeholními sliby čistoty, chudoby a poslušnosti.

Slib čistoty

umožňuje úplně se odevzdat službě druhým.

Slib chudoby

zavazuje žít jednoduchým způsobem života a dělit se s druhými.

Slibem poslušnosti

redemptoristé darují vlastní schopnosti pro dobro všech, spolurozhodováním a spoluprací nesou zodpovědnost za cíle misijního společenství.

Kongregace nejsvětějšího Vykupitele byla založena sv. Alfonsem de Liguori roku 1732 ve Scale u Neapole. Na českém území společenství působí od roku 1855, na Slovensko přišli redemptoristé z Čech v roce 1921.

V současnosti žijí komunity sjednocené provincie Bratislava – Praha v České a ve Slovenské republice v těchto kláštorech: Příbram – Svatá Hora, Frýdek – Místek, Tasovice, Bratislava - Kramáre, Bratislava - Puškinova, Banská Bystrica - Radvaň, Gaboltov, Kostolná – Záriečie a Podolíneec.

Čtenáře našeho časopisu postupně seznámíme se sídly redemptoristů na území obou zemí. Prvním z nich je klášter pod Tatrami ve slovenském městečku Podolíneec.

Podolíneec

Objekt kláštera s klášterním kostelem svatého Stanislava jsou jednou z nejvýznamnějších dominant Podolínce. V městečku

v údolí řeky Poprad, na rozhraní Levočských vrchů, Podtatranské kotliny a Spišské Magury byl tento ranně barokní komplex postaven v polovině 17. století zásluhou Stanislava Lubomírského, starosty „polské Spiše“. Vyrosl na severovýchodě, těsně za městskými hradbami při bývalé Horní bráně, podle plánů vídeňského stavitele Pochsbergera.

Komunita redemptoristů

a kronik studovalo za dobu jeho existence více než padesát tisíc studentů, a proto bývá městečko také někdy nazýváno Spišským Oxfordem či Aténami nad Popradem. Studovali zde mimo jiných například 5. června 2016 svatořečený Stanislav Papczyński, zakladatel Kongregace Mariánských otců Neposkvrněného početí Nejsvětější Panny Marie, Jozef Pantaleón Roškovský, slovenský skladatel, vynikající varhaník a hudební teoretik, Jozef Maxmilián Petzvald, slovenský matematik, fyzik a vynálezce, Stanislav Konarský, jeden ze spoluvůdců polského osvícenství nebo Gyula Krúdy, významný maďarský prozaik.

Klášter je patrová čtyřkřídlá budova s nárožními věžemi. V jejím středu je postaven jednoduchý kostel, jehož stavba dělí areál kláštera na dvě části a vytváří dvě nádvoří. Kostel je mohutná stavba se dvěma štíhlými, 44 metrů vysokými věžemi a průčelím nepředstupujícím před vlastní průčelí kláštera. Interiér kostela je čistě barokní. Na hlavním oltáři dominuje 10 metrů vysoký obraz sv. Stanislava od neznámého autora z r. 1688. Tento obraz, jeden z největších na Slovensku, představuje výjev vzkříšení Petra svatým Stanislavem kvůli potvrzení Stanislavovy nevin. Patron kostela svatý Stanislav (kolem 1030 podle tradice Szczepanów – 11. dubna 1079 Krakov) byl krakovský biskup a mučedník. Je patronem krakovské i řady dalších diecézí a celého Polska, kde patří k nejcťvanějším svatým. Stanislavův obraz je i nad vchodem do kostela. V bocích hlavního oltáře jsou obrazy svatého Josefa Kalasanského (1556 nebo 1557, Peralta de Calasanz, Aragonské království - 25. srpna 1648, Řím), zakladatele a prvního generálního představeného řádu piaristů a svatého Jana Nepomuckého, mučedníka katolické církve a jednoho z českých zemských patronů. Nad hlavním oltářem visí obraz sv. Jiří, ukončený rodinným erbem Lubomírských, zakladatelů kostela. Vepředu jsou ještě boční oltáře. Napravo stojí oltář Panny Marie a nalevo oltář svatého Kříže. Boční oltář vzadu je zasvěcen svaté Kateřině. Naproti němu je v kapli Matky Ustavičné pomoci oltář svatého Filipa Nerého. V presbytáři stojí socha Panny Marie z lipového dřeva, kterou tajně v roce 1951

Klášterní chodba

vyřezal jeden z internovaných řeholníků, jezuita Štefan Bača. Po pádu totalitního režimu autor plastiku, kterou nestihl úplně dokončit, v roce 1994 dopracoval a vyřezal i předem naplánovaný podstavec s reliéfem farního kostela a kláštera se strážní věží, připomínající koncentrační tábor řeholníků.

Rajský dvůr

Piaristické gymnázium bylo v roce 1919 zrušeno. Maďarští piaristé, kteří klášter a gymnázium spravovali, odešli z Podolínce na protest proti vzniku samostatné Československé republiky. Archiv řádu a knihovna se vzácnými tisky byly v té době převezeny do Trenčína a do Budapešti, kde piaristé působí dodnes. Některé části kláštera poté začaly sloužit armádním účelům. Piaristé dali klášter 2. února 1922 k dispozici spišskému biskupovi Janu Vojtaššákovi a ten pozval do Podolínce redemptoristy, příslušníky řádu Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele. Budovy kláštera byly v té době ve velmi zanedbaném stavu. S pomocí biskupa Vojtaššáka a okolních dobrodinců se podařilo chod kláštera obnovit. Avšak v roce 1927 se redemptoristé rozhodli město opustit, protože vojsko

se odmítalo z části kláštera vystěhovat. Až v roce 1940 se armáda z kláštera vystěhovala a o rok později už bylo jasné, že se piaristé do Podolínce už nevrátí, gymnázium neobnoví a že redemptoristé mohou jimi opuštěný objekt znovu osídlit. Poté byl klášter centrem dění komunity redemptoristů až do padesátých let.

Podolínecký klášter se stal také koncem srpna 1941 místem pro juvenát, kde byl vychováván redemptoristický dorost. Nádherně na své působení v juvenátu vzpomíná v knize *Dejiny juvenátu Bratislavskej viceprovincie redemptoristov* v kapitole Z juvenátního deníčku P. Vladimír Jedlička, CSsR:

Neuvěřitelné... aneb První cesta do Podolínce

24. září 1944, několik minut před půlnocí, se před těžkou branou podolíneckého kláštera zastavila skupina lidí. Kvůli husté mlze se ani zblízka nedalo zjistit, o koho jde. Nejvyšší postava z nich přistoupila ke vchodu a energicky zatahala za vyčnávající páku klášterního zvonku. Za malou chvíli bylo slyšet váhavé kroky. Přicházel fráter vrátný. Nebylo těžké si domyslet, co všechno se mu honilo hlavou.

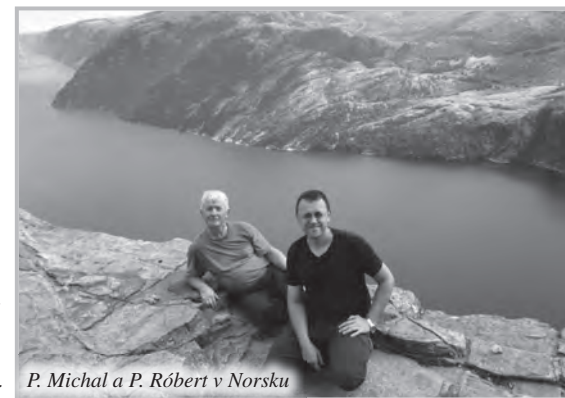
P. Vladimír Jedlička, CSsR

Do kláštera i v noci přicházeli různí lidé, kteří prosili o pomoc a ochranu. Někdy se objevili i partyzáni, kteří sháněli potraviny. Nejhorší bylo, když přišla ozbrojená tlupa neurčitého původu, která si po okolí vyrovnávala účty. Fráter se v duchu svěřil do ochrany anděla strážného, dodal si odvahy a zavolal: „Kdo je tam?“ Na odpověď nemusel dlouho čekat: „Pater Kintler s juvenisty.“ – „To snad není možné,“ řekl udiveně a s úlevou otevřel těžké klášterní dveře svému nedávnému rektorovi.

Jak k tomu vůbec došlo, že se pater Kintler vydal na takovou krajně nebezpečnou cestu s jedenácti až třináctiletými chlapci, to už se dnes nedozvíme. Pater a jeho současníci už nežijí a v sídle viceprovincie v Bratislavě o tom nejsou žádné záznamy. No a my, kteří jsme absolvovali cestu do Podolínce a zpět, nemůžeme na některé situace zapomenout...

Úryvek z knihy *Dejiny juvenátu Bratislavskej viceprovincie redemptoristov od 1. septembra 1940 do 31. marca 1949, ktorou sestavil P. Ján Janok CSsR* a byla vydána v roce 2011 nakladatelstvím

Redemptoristi – Slovo medzi nami,
byl přeložen redakcí

P. Michal a P. Róbert v Norsku

V letech rané komunistické diktatury (1950-51) zde komunisté zřídili v rámci tzv. „Akce K“ internační tábor pro kněze a řeholníky. Byl obehnan ostnatým drátem a strážena ozbrojenou jednotkou se psy. Ve zprávě od místního politického vedoucího z roku 1950 se uvádí, že zde bylo internováno 445 řeholníků z klášterů Jasov, Bratislava, Šaštín, Stropkov, Michalovce, Medzilaborce, Kostolná, Sabinov, Spišský Štiavnik, Stráže pod Tatrami, Košice, Borinka, Levice, Marianka, Trebišov, Zlaté Moravce, Levoča a Podolínce. Památník umístěný před klášterem hovoří o 553 řeholnicích a různé jiné zdroje až o 650 či více než 700 vězňů. Číslo však není důležité. Zrůdná je už jen podstata internace. Vězní zde byli mimo jiné i kardinál Ján Chryzostom Korec a bl. Dominik Metod Trčka. Mezi roky 1952-1962 bylo v podolínském klášteře soustředěno několik stovek řeholních sester a potom sloužil jako místo pro různé státní školy, školní družiny, internáty, dětské domovy a učiliště. Redemptoristé se do svého kláštera mohli vrátit až po listopadu 1989.

Dnes v budovách kláštera sídlí noviciát redemptoristů, laické misijní společenství, církevní škola, střední odborné učiliště a dětský domov sv. Klementa Hofbauera.

Petr Dušek

„Srdečně pozdravujem, tu je pár slov o nás“:

Klášter redemptoristů v Podolínce je specifický tým, že je určen jako formační dům pro noviciát řehole, tedy roční formaci kandidátů na zasvěcený život v řeholi redemptoristů pod vedením magistra noviců. Dále tu pracuje misijní tým pod vedením P. Zamkovského, který vyjíždí na lidové misie ve farnostech na Slovensku, v některých případech i do zahraničí. Těmto dvěma cílům odpovídá i charakter denního programu

P. Jozef s přáteli v Tatrách

a plánu činnosti, které my redemptoristé konáme na tomto místě. Když probíhá noviciát, novici mají svůj denní program, který sestává z modliteb a přednášek na přesně určená témata, jež jsou přípravou na složení prvních řeholních slibů, a také z pastorační práce na lidových misiích s dětmi a mládeží ve městě. Po dobu misí se členové komunity podle možností a potřeb zúčastňují programu misí (zpovědi, kázání...). Misie trvají 8 dní. Stablním členem tohoto podolínského misijního týmu je i páter Zanolit, který je duchovním u kontemplativních sester redemptoristek v nedalekém Kežmarku. Po dobu jeho nepřítomnosti ho komunita zastupuje ve službě. Kromě toho komunita koná běžnou pastorační činnost ve farnosti Podolínec ve spolupráci s místním diecézním knězem, který spravuje farnost Podolínec.

Oltářní obraz sv. Stanislava

Důležitou součástí a charakteristikou komunity Podolínec je existence a spolupráce s laickým misijním společenstvím Řeka života, které má sídlo v prostorách našeho kláštera. S tímto společenstvím spolupracujeme na misiích nebo na různých evangelizačních programech (školy, věznice, misie v zahraničí...). S P. Zamkovským, který dal impuls ke vzniku tohoto společenství, společně jednou za měsíc vedou modlitbu chvál spojenou s adorací v našem klášterním kostele, a to vždy první neděli po prvním pátku. Toto setkání v modlitbě je otevřené i pro veřejnost, která se ho v hojném počtu zúčastňuje.

Mimořádnou formou pastorece je i další důležitá formace: člen komunity P. Novák vede společenství manželů s názvem Equipes Notre-Dame, které se nachází v Kežmarku.

V budově kláštera se kromě naší komunity nacházejí tři další subjekty, které jsou církevními institucemi: Centrum volného času pátera Augustína Krajčíka, Speciální základní škola internátní sv. Klementa Hofbauera a Dětský domov sv. Klementa Hofbauera. Zřizovatelem těchto institucí je Spišské biskupství.

*P. Róbert Režný, rektor kláštera v Podolínci
(přeloženo redakcí)*

Klášterní kostel sv. Stanislava

Návštěva z Nigérie

6. března navštívil Svatou Horu kardinál John Olorunfemi Onaiyekan, primas Nigérie, působící v oblasti Abuja. V bazilice se dlouho modlil k Panně Marii svatohorské, sošku též uctil. Poté si Svatou Horu za doprovodu P. Piotra Nowickeho prohlédl a poobědval v klášteře.

Kardinál John Olorunfemi Onaiyekan Českou republiku navštívil na pozvání kardinála Dominika Duky. Sešel se zde se zástupci církve i státu. Vykonává celoživotní kněžskou praxi v nábožensky smíšené oblasti střední Nigérie, kde se stýkají a prolínají křesťanské a muslimské komunity. Je známý svým bojem za mír v Nigérii, spolu s duchovním vůdcem nigerijských muslimů, sultánem ze Sokota, byl v roce 2012 nominován na Nobelovu cenu za mír za sérii iniciativ proti nárůstu fundamentalismu.

Kdo je Ježíš Kristus

Homilie P. Václava Holakovského, CSsR, 2. neděle po Vánocích 1972

Žádná nádoba nenabere víc, než se do ní vejde. Tak i lidská mysl nemůže pojmout víc, než na co stačí. Jenže ona se může jakoby rozšiřovat a prohlubovat a přijímat víc a více. Sv. Pavel přeje Efeským, aby se jejich chápání tajemství Ježíšova stále prohlubovalo a aby stále rostlo. A my si to přejeme také. Ježíše Krista je možné chápat s různou šfkou a intenzitou. Zdá se mi, že naše dřívější chápání, formované duchovní literaturou našeho mládí bylo nějak příliš ohraničené a zúžené. Vezměte si např. vnitřní dějiny takové sv. Gemmy Galgani (19. stol.) Jsou pravdivé, hluboké a uchvacující, ale přece je to jako paprsky reflektoru vržené jedním směrem: Má duše a má láska, Ježíš náš milující Pán, nesmrtelné duše všech lidí. Přitom jakoby veliký ostatní svět stál mimo, nevšímavý, jakoby nepatřil Bohu. Mysl moderního člověka se naopak roz-

šířila do nedohledna na oblasti vesmíru, života a jeho organizování. A my najednou v Božím zjevení objevujeme s novou radostí – kdo je Ježíš. Ne Ježíš zmenšený naším ohraničeným pohledem, ale Ježíš veliký, vesmírný, kosmický. Dnešní celé liturgické čtení hovoří o Ježíši Kristu velikém. Kniha Sirachovcova velebí věčnou Moudrost. I když ještě nezná tajemství trojjediného Boha, přece v předtuše velebí Moudrost, na Slovo, ve kterém se Bůh sám sebe poznává a vyslovuje. A to Slovo se stalo člověkem. Skrze ně bylo všechno učiněno. Nezměrný vesmír kolem nás se svým vývojem je jako poupě růže, a to se rozvíjí a nese na sobě stopy věčné Moudrosti a šíří vůni věčné Lásky. Celá moderní věda a umění, pokud jsou pravdivé, jsou jako adorace věčné Moudrosti a přípravou Evangelia. Podobně i dějiny lidstva – ať jsou sebezmatenější, mají od začátku do konce jeden směr a jeden cíl – království vtěleného Slova, pro něhož je všechno stvořeno. Vesmír i vykoupené lidstvo se rozvíjejí pro novou zem a nové nebe. Na konci, tak jako na začátku stojí Ježíš – Veliký. V něm a pro něho jsme byli vyvoleni před stvořením světa, aby on nás sjednotil ve svém Srdci zlatým snubním prstenem svého Svatého Ducha. Veliký Ježíš a jeho tajemné Tělo vzdechne dechem věčné Lásky nikdy nekončící: Abba – náš milý Otče!

Veliký Ježíš v našem lidském životě. Všechno, co je opravdu lidské, nejenom chvíle modlitby – všechno je dílem věčné Moudrosti: naše práce, obživa, radosti, zaměstnání – nic není bez vztahu k němu. I celý člověk s duší i tělem. I s tělem. Jaký je to omyl, když právě dobré duše propadají úzkostlivosti a pruderii jakoby se styděly, že je Pán stvořil tak jak jsou. Jak by jim prospělo, kdyby všechno viděli v jasném, čistém světle věčné Moudrosti, která se stala člověkem, děťátkem zavinitým do plének, protože je potřebovalo.

Znovu jsem slyšel o hnutí mládeže pro Ježíše. Už je čtyřicet komun, v nichž všichni všechno odevzdali a chtějí žít doslova podle evangelia. Pozdravují se vztyčeným ukazovákem (jdeme do království Ježíšova!). Je v tom hnutí asi mnoho zmateného, ale neměly by nás ti mladí lidé předhonorit svým nadšením pro Ježíše Krista – pro Ježíše – Věčné Slovo, Ježíše Krista, Pána vesmíru, naděje putujícího lidstva, pro Ježíše Krista, v němž k nám přišel Bůh – tvořící a zachraňující Láska.

Ze spisů P. V. Holakovského, CSsR vybral P. V. Jedlička, CSsR

Křížová cesta

1. ZASTAVENÍ - Ježíš je odsouzen na smrt

Když Pilát Ježíše odsoudil, mohl mít výčitky. Výčitky z toho, že soudil nespravedlivě, výčitky z toho, že podlehl nátlaku při rozhodování, výčitky z toho, že je vlastně zbabělec. Soudil rychle, protože chtěl mít klid. I po odsouzení chtěl mít klid.

Nejsme na tom někdy podobně jako on? Nezabýváme se druhými lidmi nebo jen některými lidmi s myšlenkou “ať už mám pokoj”, “ať po mně nic nechce”, “ať už za mnou nechodí”? Ono se pak lehce stane, že se zachováme nespravedlivě a pozdější výčitky svědomí rychle zaženeme.

Uč nás Pane, abychom nebyli zahleděni do sebe.

2. ZASTAVENÍ - Ježíš bere kříž na svá ramena

Ti, co chtěli Pána ukřižovat, mohou smýšlet takto: “ať už mu ten kříž dají, ať si ten kříž pěkně nese, ať pocítí jeho tíhu, ať si vychutná to nepříjemné, protože my to tak chceme”. Tak by se dala přeložit ta žádost lidu “ukřižuj”.

Přemýšlejme, jak my snášíme to, co je nepříjemné, to co je nepohodlné. Co jsme schopni udělat, když před sebou vidíme nepříjemný úkol, službu, práci, setkání nebo člověka? Co jsme schopni obětovat, aby nás nic nerušilo v našem pohodlí?

Dej, Pane, ať se dokážeme zříkat své pohodlnosti.

3. ZASTAVENÍ - Ježíš padá poprvé pod tíhou kříže

Musel to být otřesný pohled. Na smrt vyčerpaný a pozraňovaný padá k zemi a tíha kříže dopadá na něj. Možná se lidé v tu chvíli rozhlíželi a uvažovali “Co teď? Vstane? Pomocť mu nebo ho nechat být? Jít raději pryč a nic nevidět?”

Stává se i nám, že když myslíme, že jsme u konce sil, přijde další rána. Stejně tak se to stává i druhým. A jak potom uvažujeme? Pomocť nebo nechat být? Jít pryč a nevidět?

Buďme druhým nablízku se svým pochopením.

4. ZASTAVENÍ - Ježíš se setkává s Matkou

Snad někteří čekali, že se Maria při pohledu na Ježíše zhrouť. Snad si řekli “počkáme co udělá, co se bude dít”. A Maria tiše hledí na Ježíše a on tiše hledí na Marii. Pouze hledí. Jako kdyby nepochopitelně všechna bolest šla stranou. Ten moment se dá přiblížit slovem BLÍZKOST.

Maria, vypros nám sílu být druhým nablízku. Dej, ať dokážeme hledět a hlavně vidět.

5. ZASTAVENÍ - Šimon pomáhá nést Ježíšovi kříž

Co si asi myslel Šimon, když na něho kdosi s patřičnou autoritou ukázal a řekl “ty s ním půjdeš”? Mohl si říct “tak mu pomůžu, to mi neublíží”.

Jak je to s námi, když na nás někdo s autoritou ukáže a vysloví “udělej to, vezmi to ty, vyříd’ to, postarej se, zajdi tam, zaříd’ to...”? Popravdě

to jde někdy proti srsti, přijmout taková rozhodnutí. A jak je asi druhým, když na ně přehráváme to, do čeho se nám samotným nechce? Dávejme pozor, ať se to nestane pravidlem.

6. ZASTAVENÍ - Veronika podává Ježíšovi roušku

Přihlízející vidí nenápadnou ženu, jak se přibližuje k Ježíšovi. A mohou uvažovat “co je to za ženu? Je vzdělaná? Je ze vznešeného rodu? Není to jen obyčejná venkovan-ka?” Ježíše však takové věci nezajímají.

Přemýšlejme, co zajímá nás na druhých lidech. Jakého jsou vzdělání? Jaké je jejich společenské postavení?

Nevybírejme si lidi podle svého gusta, podle svých představ. Nikdy totiž nevíme, kdo je tou naší Veronikou.

7. ZASTAVENÍ - Ježíš padá pod tíhou kříže podruhé

Po vzácném setkání s matkou, po ulehčení cesty díky Šimonovi, po krátkém a laskavém setkání s Veronikou Ježíš znova padá. Znova se ozývá bolest, znova se otvírají rány, znova přichází vypětí sil při vstávání.

Tak nějak to chodí i s námi, v našich dnech. Po povznášejících chvílích přichází nečekané pády a ostré bolesti do našeho života. Pak býváme znechucení, otrávení a zoufalí. Ale vždycky se dá pokračovat. Vždycky se dá nějak nanovo začít. Vždycky se dá udělat nový první krok.

Dej nám Pane pevně odhodlání po každém pádu, po každé bolesti znovu vstát.

8. ZASTAVENÍ - Ježíš potkává plačící ženy

Dosud ho provázel křik, rány, bezcitnost. Teď se k tomu přidává pláč. Nikdo neví, jestli se ty ženy nějak změnily po Ježíšových slovech. Je pravděpodobné, že když projevíly soucit s nespravedlivě trpícím, že byly vnitřně připraveny přehodnotit své postoje a svůj život.

A co my? Nejsme také někdy k politování, když se domníváme, jak jsme dokonalí?

Pane, dej, ať dokážeme být upřímní k druhým i k sobě samým.

9. ZASTAVENÍ - Ježíš potřeť padá pod křížem

Přichází další pád. Opět se přítomní rozhlíží a uvažují co bude. A zase to čekání. Co udělá? Zvládne to vůbec? Ať si to vytrpí sám. Ať si poradí.

Známe to. Známe pády naše, známe pády druhých (někdy si všímáme víc těch pádů druhých lidí). Pády, provázené bolestmi, zklamáním, emocemi a někdy dokonce i potěšením.

Pane, nedej, abychom pyšně hodnotili druhé, nedej abychom se s nimi srovnávali v sebejistém postoji, že nám se nic podobného nemůže stát.

10. ZASTAVENÍ - Ježíše svlékají z šatů

Vrcholem bezcitnosti je, když Ježíše úplně zahanbili. Je možné, že vojáci čekali, že ho někdo bude chtít bránit. Byla by to větší zábava.

Je až zarážející, kam člověk dokáže zajít. Nečínme z člověka jen objekt svého zájmu. Nechtějme si s člověkem hrát, jako by ani nebyl živým tvorem. A nedokazujme svou velikost tím, že někoho ponížíme. Velikost člověka se skrývá v něčem jiném.

11. ZASTAVENÍ - Ježíše přibíjejí na kříž

Na to už musí být nátura. Těmi tupými hřeby zaživa přibíjet člověka k hrubému dřevu. Třeba je napadla myšlenka “hlavně aby nám to jednou někdo nechtěl vrátit, aby nám někdo neudělal to samé”.

My nevíme, jestli po Ježíšových slovech “Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí” o těchto slovech vůbec kdy uvažovali. Víme ale, že máme mít tato slova na paměti.

Učme se prosit o odpuštění pro ty, kdo nám ubližují. Učme se prosit o odpuštění, když ubližujeme my.

12. ZASTAVENÍ - Ježíš na kříži umírá

Překvapilo snad někoho, že Ježíš nesestoupil z kříže? Že neučinil zázrak a že se nezachránil? Až dosud byl okolo samý křik a nakonec Ježíš tiše umírá. Celá ta cesta je kontrastem Ježíšova mlčení a lidského řevu.

Snad čekáme na velké zázraky, které by nás zachránily před bolestmi života. Snad často křičíme, kolik bolesti musíme nést.

Pane, dej, prosíme, ať dokážeme tiše milovat.

13. ZASTAVENÍ - Ježíše sundávají z kříže

Je konec křiku. Ti, co se chtěli Ježíše zbavit, se dočkali. Už není slyšet, za chvíli nebude ani vidět, když ho sundají. Sejde z očí, sejde z mysli a bude od něj klid.

Přemýšlejme, jestli to podobně není i s námi. Možná někdo čeká na naše slovo, na náš úsměv, dopis...co já vím...

14. ZASTAVENÍ - Ježíš je pohřben

Pohřeb to byl tichý, patrně chudý, bez velké účasti. Ale kauza Ježíš neskončila, to ti, kteří si myslí, že už je klid, zjistí až za několik dní.

Jak často si řekneme “tím to pro mě skončilo, s tím je jednou pro vždy konec, ten u mě skončil...” Zkusme ty naše spory, nedorozumění, bolesti a trable absolvovat s Kristem a věrme, že to všechno může projít zmrtvýchvstáním.

P. David Horáček, CSsR

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ 6. ledna v 18 hodin se uskutečnil ve svatohorské bazilice **Tříkrálový koncert** svatohorského chrámového sboru.
- ☐ Od ledna do dubna probíhaly v refektáři proboštství **přednášky PhDr. Věry Smolové**.
- ☐ 26. ledna se sešel **výbor Matice svatohorské**. Na svém 159. zasedání
- ☐ V sobotu 27. ledna **zemřel dlouholetý svatohorský kostelník** pan Jan Hassmann. V zaplněné bazilice se 3. února konal jeho pohřeb.

- ☐ **160. zasedání výboru Matice svatohorské** se uskutečnilo v pátek 16. března.
- ☐ V sobotu 17. března vedl P. Petr Beneš, CSsR v bazilice **poštní duchovní obnovu**. Zahájena byla mší svatou v 9 hodin, pokračovala duchovním slovem, adorací a zakončil ji koncert duchovní hudby.
- ☐ **Mši svatou** v 9 hodin dne 18. března **přenášela stanice Český rozhlas Vltava**.
- ☐ V neděli 18. března v 18 hodin zaznělo na koncertě v refektáři **Sedm slov Vykupitelových /Zahrada Mariánská**. Hudba J. Haydna byla proložena úryvky z díla J. Zeyera. Vystoupili J. Somr – umělecký přednes, J. Tůma – piano forte.
- ☐ Na **Květnou neděli** zazpíval svatohorský chrámový sbor při bohoslužbách v 9 i v 11 hodin Markovy pašije P. Šmolíka.
- ☐ **Růžencové sonáty bolestná tajemství** – výběr z Biberoých houslových sonát doplněný hudbou na klávesové nástroje provedli v úterý 27. března Lucie Sedláková Hůlová – barokní housle a J. Tůma – varhanní positiv.
- ☐ Na **Velký pátek** 30. března zazněly **Janovy pašije** R. Rejška v podání členů Svatohorského chrámového sboru a Komorního sboru Dr. VI. Vepřeka.
- ☐ Při vigílii na Bílou sobotu bylo letos **pokřtěno 5 katechumenů**.
- ☐ **Velikonoční koncert** Svatohorského chrámového sboru proběhl v pondělí 2. dubna v 16:30.
- ☐ Kromě poutníků z naší země přijeli na Svatou Horu i **poutníci** z Německa.

Cyklus přednášek Cesty do minulosti Svaté Hory

Od ledna do dubna se v refektáři Svaté Hory konaly přednášky ředitelky příbramského archivu **PhDr. Věry Smolové**. Ve čtyřech časových obdobích – **Kaple naší milé Matičky (1406–1647)**, **Hora krásná, spanilá (1648–1773)**, **Probošti mezi revolucemi (1773–1859)**, **Redemptoristé svatohorskými správci (1861–1971)** – přiblížila posluchačům zajímavou formou historii Svaté Hory.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2018

21. 5. –25. 5.	Exercicie „Dozrávání k naplnění smyslu života“	P. Josef Michalčík, CSsR 1860,– Kč
14. 6. –17. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané „Vyrovnávat se s minulostí, žít přítomnost, tvořit budoucnost“	Mons. Aleš Opatrný 1470,– Kč
9. 7. –13. 7.	Exercicie „Tvář v tvář problémům moderního světa“	P. Josef Michalčík, CSsR 1860,– Kč
16. 7. –20. 7.	Exercicie „Boží slovo v životě křesťana“	Mons. Josef Žák 1860,– Kč
30. 7. –3. 8.	Exercicie „Hledání světla v temnotě lidské bezmoci“	P. Josef Michalčík, CSsR 1860,– Kč
6. 8. –10. 8.	Exercicie „Svoboda v Kristu“	P. Petr Beneš, CSsR 1860,– Kč
13. 8. –17. 8.	Exercicie v mlčení pro lidi středního věku	P. Angelo Scarano, S.S.L. 1860,– Kč
19. 8. –25. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB 2840,– Kč
3. 9. –7. 9.	Exercicie „Věda a víra-hledání smyslu života“	P. Josef Michalčík, CSsR 1860,– Kč
12. 9. –15. 9.	Exercicie podle sv. Ignáce	P. Josef Čunek, SJ 1470,– Kč
16. 9. –19. 9.	Exercicie pro seniory „Těšíte se do nebe?“	Mons. Aleš Opatrný 1470,– Kč
20. 9. –23. 9.	Exercicie pro seniory „Těšíte se do nebe?“	Mons. Aleš Opatrný 1470,– Kč
8. 10. –12. 10.	Exercicie „Eucharistie zdrojem a vrcholem celého křesť. života“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR 1860,– Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večeri v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

28. 6.	Bl. ukrajinských mučedníků, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
29. 6.	Sv. Petra a Pavla. Doporučený svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
30. 6.	Bl. Gennaria Sarnelli, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
5. 7.	Sv. Cyrila a Metoděje. Doporučený svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
15. 7.	Nejsvětějšího Vykupitele. Titulární slavnost kongregace redemptoristů. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory.
26. 7.	Sv. Jáchyma a Anny, rodičů P. Marie. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 (dle počasí u venkovního oltáře sv. Jáchyma a Anny).
1. 8.	Sv. Alfonse Maria de Liguori, CSsR. Zakladatele redemptoristů. Mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnom. odpustky.
2. 8.	Panny Marie Andělské - Porciunkule. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
15. 8.	Nanebevzetí Panny Marie. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
18. 8.	Poutní slavnost - vigílie. Sobotní mše svatá v 7.00, 9.00, 17.00. Vigílie v 19.30. Po mši svaté následuje světelný průvod.
19. 8.	Poutní slavnost. Hlavní mše svatá v 9.00, oslavuje mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský. Hudba při mši (poutí chrámových sborů a zpěváků): S. Jelinek - Mešní proprium. Ostatní bohoslužby v 7.30, 11.00 a 15.30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory. Možnost získat plnomocné odpustky.
25. 8.	Bl. Metoděje Dominika Trčky, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
27. 8.	344. výročí posvěcení baziliky. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
1. 9.	Poutí bývalých svatohorských vokalistů, trubců a ministrantů. Mše sv. v 9.00 v bazilice. Další mše svatá v 7.00 a 17.00.
8. 9.	Narození P. Marie. Příbramská svatohorská šalmaj (svatohorské náměstí 10.00–23.00). Současně Běh hasičů do svatohorských schodů. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
15. 9.	Panny Marie Bolestné. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Hudba při mši sv. v 17.00: skladby M.-A. Charpentiera.
26. 9.	Bl. Kašpara Stangassingera, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
28. 9.	Sv. Václava. Doporučený svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Den věží a rozhleden. Výstup na věž zvonice se 4pohledem Pohádkového království.
30. 9.	26. neděle v mezidobí. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory. V 11.00 zazní gregoriánský chorál (Schola Cantorum Pilsensis).
5. 10.	Bl. Františka Xaverského Seeloe, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
16. 10.	Sv. Gerarda Majelly, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
1. 11.	Všech svatých. Doporučený svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
2. 11.	Všech věrných zemřelých. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Po odpolední mši svaté následuje dušičková pobožnost. Hudba při mši sv. v 17.00: F. Gruber - Requiem.
6. 11.	Bl. spanělských mučedníků, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
9. 11.	Posvěcení lateránské baziliky. Výroční den založení Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
22. 11.	Sv. Cecílie. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17.00. Tradiční zpívané Svatocecilské nešpory v 18.00.
25. 11.	Ježíše Krista Krále. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory. Od 12.00 do 15.00 adorace. Možnost získat plnomocné odpustky. Hudba při mši sv. v 9.00: J. Břiza - Mešní proprium, K. Břiza - III. ordinarium.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30–17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Po odpolední mši svatě jsou zpívány nešpory

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30–18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Ve čtvrtek Po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu Po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zaslat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii

V postní době V pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Svátost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli

Zpovědní služba v bazilice po-so 10.00–12.00 hod. a 13.30–16.30 hod.

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00–12.00; 13.00–15.30

V případě nutnosti je možné se nepřetržitě obracet na duchovní správu na tel: 731 619 668

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba Martina Jechortová.

Kontakt:

+420 731 619 800, +420 318 429 930 (dočasně), e-mail: prohlidka@svata-hora.cz, (+420 318 429 943 nyní nefunkční)

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba:

neděle: I. – XII: 9.00–17.00 • pondělí – sobota: I.–V. & IX.–XII: 9.00–16.00 • V.–VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. – IX. denně v otevíracích hodinách prodejny, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Prohlídka nově zrekonstruovaných sklepních prostor a zvonice. Prohlídky jsou možné ve vybraných termínech/po domluvě.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Od roku 2017 vychází 4x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání piště na adresu redakce.

Zahájení liturgie Velké noci

Světlo Kristovo

Obnova křestních slibů

Novokřtěnci - nových pět svatých

Velikonoce

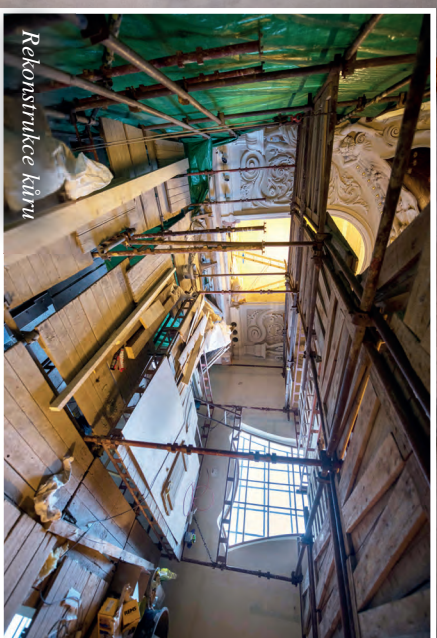

Velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru s hosty

Pohled do půdních prostor připravených k instalaci varhan

Rekonstrukce kůru